

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.080 van 13 oktober 2016
in de zaak A. 215.229/VII-39.344.**

In zake : 1. Lidwine CAIGNIE
 2. Johan ANCKAERT
 3. Georges CLAEYS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Gwijde Vermeire
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Voskenslaan 301
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk De Greef
 kantoor houdend te 1700 Dilbeek
 Eikelenberg 20
 bij wie woonplaats wordt

Tussenkomen de partij :
 de NV KATOEN NATIE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ilse Cuypers
 kantoor houdend te 2600 Antwerpen
 Roderveldlaan 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 maart 2015, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 9 december 2014 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 8 augustus 2013, houdende het verlenen van de milieuvergunning aan de NV Katoen Natie voor het

exploiteren van twee windturbines in een windturbinepark met in totaal vier windturbines, gelegen aan de Ooigemstraat te Wielsbeke, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt gewijzigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 6 mei 2015. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 september 2016.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gwijde Vermeire, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Dirk De Greef, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Ilse Cuypers, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 5 februari 2013 dient de tussenkomende partij een milieuvergunningsaanvraag in voor het exploiteren van twee windturbines in een windturbinepark met in totaal vier windturbines, gelegen aan de Ooigemstraat te Wielsbeke.

3.2. Op 8 augustus 2013 verleent de deputatie van de provincie West-Vlaanderen (hierna: deputatie) de gevraagde vergunning.

3.3. De gemeente Wielsbeke stelt tegen deze beslissing een administratief beroep in.

3.4. Na de nodige adviezen te hebben ingewonnen, willigt de verwerende partij op 9 december 2014 het bestuurlijk beroep gedeeltelijk in en wijzigt zij de bijzondere exploitatievoorwaarden uit de beroepen beslissing. De gevraagde vergunning wordt verleend. Dit is het bestreden besluit dat onder meer het volgende overweegt:

“Overwegende dat het project volgens het gewestplan Kortrijk in een gebied voor milieubelastende industrieën is gelegen; dat voor deze zones de stedenbouwkundige voorschriften van artikel 7.2.0 en 8.2.1.2 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen gelden; dat deze voorschriften als volgt luiden: ‘Industriegebieden zijn bestemd voor de vestiging van industriële of ambachtelijke bedrijven. Ze omvatten een bufferzone. Voor zover zulks in verband met de veiligheid en de goede werking van het bedrijf noodzakelijk is, kunnen ze mede de huisvesting van het bewakingspersoneel omvatten. Tevens worden in deze gebieden complementaire dienstverlenende bedrijven ten behoeve van de andere industriële bedrijven toegelaten, namelijk: bankagentschappen, benzinestations, transportbedrijven, collectieven restaurants, opslagplaatsen van goederen bestemd voor nationale of internationale verkoop. Gebieden voor milieubelastende industrieën zijn

bovendien bestemd voor bedrijven die om economische of sociale redenen moeten worden afgezonderd.’;

Overwegende dat de aanvraag tevens is gelegen binnen de afbakeningsperimeter van het kleinstedelijk gebied Waregem, zoals vastgelegd in het Provinciaal RUP ‘Afbakening kleinstedelijk gebied Waregem’ (MB 16/10/2012); dat dit RUP betrekking heeft op delen van het grondgebied van de stad Waregem, gemeente Anzegem en gemeente Wielsbeke; dat het PRUP geen bestemmingswijziging voor de projectzone doorvoert, waardoor de aanvraag getoetst moet worden aan de bepalingen van het gewestplan;

Overwegende dat de windturbines gesitueerd zijn ten zuiden van de kern van de gemeente Wielsbeke, op de rand van een uitgestrekt gebied voor milieubelastende industrieën; dat de directe omgeving wordt gekenmerkt door het voorkomen van diverse grootschalige industriële activiteiten, de containerterminal en het containerpark; dat het terrein is gelegen tussen een oude Leiearm en de rechtgetrokken Leie; dat aansluitend bij deze site zich een natuurgebied bevindt;

Overwegende dat net ten zuiden van de projectlocatie een gebied voorkomt waarvoor het gemeentelijk RUP ‘Venster op de Leie - deel 1 Oude Leiearm Stamphoek’ werd goedgekeurd door de deputatie op 21 januari 2010; dat het hier een gedeeltelijke omzetting van industriegebied (milieubelastende industrie) betreft in natuurgebied en openbare wegenis type recreatieve verbinding; dat de westelijke windturbine (WT1) zich op circa 140 meter van het natuurgebied bevindt volgens het gewestplan; dat de oostelijke windturbine (WT2) gelegen is op circa 50 meter van de zone 1 ‘natuurgebied’ van het voornoemde gemeentelijk RUP; dat het risico op aantasting van de natuurwaarden in de regio tot een aanvaardbaar niveau wordt beperkt, gelet op de gestelde overwegingen inzake natuur;

Overwegende dat de aanvraag is gelegen in een zone voor milieubelastende industrie; dat de inplanting van de turbine in een zone voor milieubelastende industrie van het gewestplan in overeenstemming is met de bestemmingsvoorschriften; dat de windturbines worden voorzien op een nog grotendeels niet aangesneden bedrijventerrein; dat er bij de locatiekeuze werd rekening gehouden met het minimaliseren van de mogelijke impact op de huidige en toekomstige situatie; dat het potentieel van de site voor toekomstige logistieke ontwikkeling blijft behouden; dat de verdere ontwikkeling niet gehypothekeerd wordt;

Overwegende dat ten zuiden van de Leie de firma Storm Desselgem bvba eveneens 2 windturbines wenst op te richten; dat deze windturbines samen met de 2 windturbines van onderhavige aanvraag als een geclusterde opstelling van 4 windturbines beschouwd kunnen worden (geordende lijnopstelling van 2 maal 2 windturbines ten opzichte van de Leie); dat de 2 projectontwikkelaars hebben samengewerkt om de beide projecten op elkaar af te stemmen en zo de impact te minimaliseren; dat er gezamenlijke studies zijn uitgevoerd, waardoor de gezamenlijke impact en de cumulatieve effecten kunnen beoordeeld worden; dat daarenboven de stedenbouwkundige vergunning voor beide projecten op dezelfde dag werd afgeleverd, waardoor naar alle waarschijnlijkheid kan gesteld worden dat de 4 turbines samen zullen gerealiseerd worden; dat er alleszins voldoende duidelijkheid over de potentie voor minstens

4 windturbines is; dat in dergelijke omstandigheid voorliggende aanvraag voor slechts 2 turbines bijgevolg vergund kan worden in afwijking van het principe dat een windturbinepark minstens 3 turbines bevat;

Overwegende dat er geen storende interferentie met andere windturbineprojecten in de omgeving is, gezien er een voldoende tussenafstand is met andere projectzones; dat het voorliggende project zich situeert op ongeveer 3,3 km van de reeds vergunde windturbines op het bedrijventerrein d'Hooie; dat gezien de afstand van 3,3 km er geen sprake is van een interactie tussen de reeds vergunde windturbines op d'Hooie en voorliggend project; dat gelet op het feit dat zowel de vergunde, als voorliggende windturbines eenzelfde configuratie hebben (geclusterde opstelling in industriegebied langs de Leie), de interactie tussen beide projecten aanvaardbaar is; dat beide windturbineprojecten zorgen voor een betere leesbaarheid in het landschap;

Overwegende dat hoewel de aanvraag zich bevindt in een riviervallei met verderop landschapsecologische kwaliteiten, de voorgestelde locatie, een industrieterrein voor milieubelastende industrieën met reeds hoge bebouwing, bezwaarlijk kan worden beschouwd als een gaaf open ruimtegebied; dat het landschap wordt gekenmerkt door een sterke industrialisering in de rand van het kleinstedelijke gebied Waregem; dat ook verder in de omgeving er zich verschillende industriegebieden en gebieden voor ambachtelijke bedrijven en KMO's bevinden; dat de turbines worden ingeplant in een verstoord landschap waar de reeds aanwezige elementen het industriële uitzicht bepalen; dat de bundeling van de twee windturbines met de bedrijventerreinen aan het Leiekanaal leidt tot een maximaal behoud van de open ruimte; dat de invloed op de beleving van het landschap wordt beperkt door de keuze voor turbines van het traag draaiende type, de lichtgrijze standaardkleur, de anti-reflectiecoating;

Overwegende dat door de ligging ter hoogte van het bedrijventerrein voor milieubelastende industrie de grote afstand tot faunistisch belangrijke plaatsen en de situering in verstedelijkt gebied de bestaande natuurwaarden niet worden geschaad; dat de aanvraag door het Agentschap voor Natuur en Bos gunstig wordt geadviseerd;

Overwegende dat er zich agrarische gebieden ten noordwesten en ten zuiden respectievelijk op 140 m en 155 m bevinden, waardoor er geen sprake is van een aantasting van de landbouwbelangen;

Overwegende dat de inrichting verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften en de goede ruimtelijke ordening".

IV. Ontvankelijkheid van de tussenkomst

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partijen betwisten het "wettig en geoorloofd" karakter van het belang van de tussenkomende partij. Eén omdat het maatschappelijk doel van de tussenkomende partij niet voorziet in activiteiten op

het vlak van elektriciteitsproductie. Twee omdat de percelen die het voorwerp uitmaken van de in het geding zijnde milieuvergunningsaanvraag werden ontbost zonder dat de tussenkomenende partij hiervoor over de vereiste vergunning beschikte en zonder dat werd voldaan aan de plicht tot opmaak van een milieueffectenrapport (hierna: MER). Drie omdat, zelfs indien genoeg zou kunnen worden genomen met een compensatieaanleg van bos elders, er ook rekening dient te worden gehouden met de artikelen 14 en 16 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu.

5. De tussenkomenende partij antwoordt dat zij als begunstigde van de bestreden vergunningsbeslissing over het wettelijk vereiste belang beschikt om tussen te komen in de procedure.

Beoordeling

6. De vergunningsaanvraag die heeft geleid tot het nemen van het bestreden besluit werd ingediend door de tussenkomenende partij. Als aanvrager en rechtsadessaat van de bestreden vergunningsbeslissing beschikt de tussenkomenende partij over de nodige hoedanigheid en het rechtens vereiste belang om in de zaak tussen te komen.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de exploitatie van de vergunde windturbines niet in het maatschappelijk doel van de tussenkomenende partij kan worden ingepast.

Het beweerdde eerder onvergund ontbossen van de percelen van de vergunde inrichting, doet aan deze vaststellingen omtrent de ontvankelijkheid van de tussenkomst niets af.

De exceptie wordt verworpen.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Eerste exceptie

7. De verwerende en de tussenkomenende partij werpen op dat het annulatieberoep van de verzoekende partijen overeenkomstig het beginsel van behoorlijk burgerschap niet ontvankelijk is omdat zij het georganiseerd administratief beroep niet hebben uitgeput.

8. De verzoekende partijen repliceren dat het bestreden besluit een in laatste aanleg genomen bestuursbeslissing is, die tot stand is gekomen na bestuurlijk beroep van de gemeente Wielsbeke. Het is niet wettelijk vereist dat de verzoekende partijen dit bestuurlijk beroep zelf zouden instellen. Het beginsel van behoorlijk burgerschap behoort niet tot het positief recht. De verzoekende partijen beroepen zich nog op artikel 11 van richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (hierna: richtlijn 2011/92/EU).

Beoordeling

9. De vraag of de verzoekende partijen een ontvankelijk bestuurlijk beroep tegen de beslissing van de deputatie van 8 augustus 2013 hebben ingesteld is niet relevant voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van hun annulatieberoep, aangezien het volstaat dat een bestreden beslissing in laatste aanleg werd genomen zoals te dezen, en niet is vereist dat de verzoekende partijen zelf het georganiseerd beroep hebben uitgeput.

De exceptie wordt niet aangenomen.

B. Tweede exceptie

10. De verwerende partij werpt op dat de middelen van de verzoekende partijen onduidelijk en vaag zijn geformuleerd, zodat haar recht op tegenspraak en verdediging is geschonden.

Beoordeling

11. Het onderzoek van de exceptie valt samen met het onderzoek hierna van de middelen.

De exceptie wordt verworpen.

C. Derde exceptie

12. De verzoekende partijen zetten uiteen dat zij als omwonenden zeer vergelijkbare en onderscheiden nadelen ondervinden van de bestreden milieuvergunning.

Eerste verzoekster benadrukt haar aangename leefomgeving met een “zeer gaaf en zeldzaam uitzicht op de Leievallei” vanuit de zonnige tuin. Haar woning is gelegen op 180 tot 270 meter van de bestreden windturbines. Zij vreest geluids-, slagschaduw-, lawaai-, licht- en trillingshinder, alsmede een verstoring van het landschap, onveiligheid, stress en een waardevermindering van haar eigendom. Zij vindt het ook grievend dat er geen project-MER werd opgemaakt. Tevens verwijst zij naar het arrest van de Raad van State nr. 189.801 van 27 januari 2009 waarin haar belang bij het annulatieberoep betreffende de bouw van een containerterminal reeds werd aanvaard.

De eigendom van tweede verzoeker situeert zich op 180 tot 373 meter van de bestreden windturbines. Daartussen bevindt zich een open ruimte. Tweede verzoeker haalt in essentie dezelfde nadelen aan als

eerste verzoekster. Hij legt de nadruk op de geluids- en slagschaduwhinder en op de veiligheidsproblematiek. Hij vindt het merkwaardig dat voorrang wordt verleend aan de natuur boven de omwonenden en hekelt de neerlegging van een geluidsstudie na afloop van het openbaar onderzoek.

Derde verzoeker woont enkele tientallen meters verder dan tweede verzoeker. In gelijkkluidende bewoondingen als de overige verzoekende partijen schetst ook hij een aantal nadelen die de windturbines met zich mee dreigen te brengen.

13. De verwerende partij betwist het belang van de verzoekende partijen, erop wijzend dat deze worden verondersteld te weten dat er zich in een gebied voor milieubelastende industrieën hinderlijke inrichtingen kunnen vestigen, dat milieubelastende industrieën nog veel meer hinder veroorzaken dan windturbines en dat hun woningen niet zo dicht bij de inrichting staan ingeplant dat zij een voldoende persoonlijk belang hebben.

14. De tussenkomenende partij betwist eveneens dat de verzoekende partijen over het rechtens vereiste belang beschikken.

Ook zij wijst, wat eerste verzoekster betreft, op de ligging van haar woning in industriegebied. Zij stelt dat eerste verzoekster vervalt in algemeenheden. De invloed van de windturbines op haar tuin en de beweerde waardevermindering van haar eigendom worden niet geconcretiseerd. Dat er niet veel natuur en open ruimte meer overblijft, acht de tussenkomenende partij logisch in een industriegebied. De verwijzing naar een niet van toepassing zijnde project-MER en het onvergelykbare arrest van de Raad van State nr. 189.801 van 27 januari 2009 is, zo meent de tussenkomenende partij, nutteloos.

In gelijkaardige termen betwist de tussenkomenende partij het belang van tweede verzoeker. Zij voegt er nog aan toe dat er geen sprake kan zijn van “relatieve rust” voor wie pal in een industriegebied woont, dat de vrees voor

geluids- en slagschaduwinder niet aannemelijk wordt gemaakt, dat louter fictieve rampscenario's worden aangehaald, dat de vingerwijzing aangaande voorrang voor natuurfacetten irrelevant is en dat een advies van het Agentschap voor Zorg en Gezondheid niet vereist was.

Ook ten aanzien van derde verzoeker werpt de tussenkomende partij een gelijkaardige exceptie op. Specifiek wat deze verzoeker betreft, acht de tussenkomende partij de verwijzing naar de bouwvergunning en naar het ruimtelijk uitvoeringsplan "Venster op de Leie" irrelevant ter adstruering van het rechtens vereiste belang.

15. De verzoekende partijen repliceren voldoende dicht bij de bestreden inrichting te wonen om hun belang aan te tonen zoals moet blijken uit de lokalisatienota. De hypothese dat er mogelijk nog meer hinder zou kunnen worden ervaren in dit gebied voor milieubelastende industrie, moet door de Raad van State niet worden beoordeeld. De woningen van de verzoekende partijen zijn overigens rechtsgeldig gebouwd en vergund. De Raad van State aanvaardt het belang van omwonende burgers, of zij nu zonevreemd wonen of niet, hetgeen strookt met het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu als vervat in artikel 23 van de Grondwet, het recht op beroep als vervat in artikel 11 van richtlijn 2011/92/EU, de bedoeling van de wetgever om de toegang tot de Raad van State veeleer ruim te zien en de doelstelling van het verdrag van Aarhus. Bij de beoordeling van het belang is een feitelijke en bestemmingsongevoelige benadering van belang. De verzoekende partijen menen dat hun uiteenzetting voldoende concreet is. Zij wijzen erop dat de bestreden vergunning wordt verleend voor twintig jaar. Het feit dat de stedenbouwkundige vergunning niet werd aangevochten, neemt niet weg dat de exploitatie, inzonderheid het draaien van de wieken, op zich al hinder veroorzaakt.

Beoordeling

16. Om belang te hebben bij het bestrijden van een milieuvergunning moet blijken dat een verzoeker hinder of nadeel kan ondervinden door de exploitatie van de vergunde inrichting. De afstand tussen de woon- of verblijfplaats van de verzoeker en de plaats waar de hinder zijn oorsprong vindt, geldt daarbij als belangrijk criterium. De weging van het objectief gegeven van de afstand tussen de vergunde inrichting en de woonomgeving van de verzoeker hangt af van de concrete gegevens van de zaak, inzonderheid van de aard en de kenmerken van de vergunde inrichting.

17. De door de verzoekende partijen opgegeven afstanden tussen hun woning en de vergunde inrichting worden niet betwist door de partijen. De verzoekende partijen kunnen wel degelijk hinder, zoals de door hen concreet en aannemelijk gemaakte slagschaduwhinder, ondervinden van de exploitatie van de als hinderlijke inrichting van klasse 1 vergunde windturbines met een rotordiameter van 101 meter en een tiphoogte van 150 meter. Het feit dat de vergunde hinderlijke inrichting en de woningen van de verzoekende partijen in een gebied voor milieubelastende industrie zijn gesitueerd noch de stelling dat er hinderlijker inrichtingen dan de vergunde windturbines in dergelijk bestemmingsgebied mogelijk zijn, doen aan deze vaststelling nopens het belang van laatstgenoemden geen afbreuk. De verwerende en de tussenkomende partijen tonen niet aan dat de verzoekende partijen geen hinder of hoogstens verwaarloosbare hinder kunnen ondervinden door de vergunde exploitatie.

De excepties worden verworpen.

VI. Onderzoek van het vijfde middel, eerste onderdeel

Standpunt van de partijen

18. De verzoekende partijen voeren in het eerste onderdeel van het vijfde middel de schending aan van artikel 8 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: inrichtingsbesluit), het gewestplan Roeselare-Tielt, artikel 17 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna: milieuvergunningsdecreet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet), de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Zij zetten uiteen dat het bestreden besluit in strijd is met de gewestplanbestemming, vermits de bestreden windturbines worden ingeplant in een industriegebied dat specifiek bestemd is voor milieubelastende bedrijven, terwijl de verwerende partij niet beoogt een milieubelastend bedrijf te vergunnen. Minstens wordt zulks niet gemotiveerd. De verzoekende partijen duiden in dit opzicht dat er in het bestreden besluit, door het gebruik van het woord “bovendien”, ten onrechte van wordt uitgegaan dat in een industriegebied voor milieubelastende bedrijven niet alleen deze laatste toegelaten zijn, doch ook “gewone” industriële of ambachtelijke bedrijven. Het staat daarbij niet aan de verzoekende partijen om zelf aan te tonen of het hier wel of niet gaat om een vorm van milieubelastende industrie, nu de motiveringsplicht toekomt aan de auteur van de beslissing. De verzoekende partijen merken voorts nog op dat zelfs het al dan niet als industrieel bedrijf te beschouwen karakter van de inrichting niet wordt gemotiveerd. Zij wijzen er dienaangaand op dat er weliswaar een economisch goed wordt geproduceerd, met name elektriciteit, maar dat zulks niet gebeurt door de verwerking van grondstoffen, doch wel door het gebruik van een natuurlijke hulpbron, zijnde de wind.

19. De verwerende partij repliceert met een verwijzing naar de motivering van het bestreden besluit, het gunstig advies van de afdeling Ruimte Vlaanderen en de verleende stedenbouwkundige vergunning, “waarin alle vermeend geschonden bepalingen aangehaald door [de] verzoekende partijen worden weerlegd”.

20. De tussenkomende partij antwoordt dat niet het gewestplan Roeselare-Tielt van toepassing is, doch wel het gewestplan Kortrijk. Zij stelt dat een gebied voor milieubelastende industrieën wel degelijk in aanmerking komt voor de inplanting van windturbines en dat zulks blijkt uit de omzendbrief EME/2006/01 - RO/2006/02 van 12 mei 2006 betreffende het afwegingskader en randvoorwaarden voor de inplanting van windturbines (hierna: omzendbrief van 12 mei 2006). Zij wijst op het gunstig advies van de afdeling Ruimte Vlaanderen en op het feit dat de stedenbouwkundige vergunning werd verleend. De tussenkomende partij verwijst voorts nog naar hetgeen zij dienaangaand in haar lokalisatienota heeft uiteengezet en naar de in het bestreden besluit opgenomen motieven van stedenbouwkundige aard.

21. De verzoekende partijen dupliceren dat de omzendbrief van 12 mei 2006 hen niet tegenwerpelijk is, dat in deze omzendbrief bovendien niet ongenueanceerd wordt gesproken over de inplanting van windturbines in bedrijventerreinen en dat de omzendbrief inmiddels achterhaald is door de omzendbrief RO/2014/02 van 25 april 2014.

22. De verwerende partij stelt nog in de laatste memorie dat het inrichtingsbesluit in artikel 8 geen criteria bepaalt om de verschillende industrieën te onderscheiden. Er dient van feitelijkheden te worden uitgegaan. Het bestreden besluit bevat de motieven van de stedenbouwkundige toets die minder streng is dan voor het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning.

23. De tussenkomende partij werpt in de laatste memorie op dat de verzoekende partijen een nieuw en dus onontvankelijk middel aanvoeren door in

de memorie van wederantwoord “toch het Gewestplan Kortrijk aan te halen - terwijl eerder verwezen werd naar het Gewestplan Roeselare-Tielt”. Zij voert aan dat het bestreden besluit wel degelijk en afdoende de bestemmingsconformiteit motiveert zonder dat “een letterlijke, woordelijke uitleg waarom de windturbines ‘sociaal en economisch’ afgezonderd moeten worden” vereist wordt, en volgens “de ‘planologische interpretatie’ van de Gewestplanvoorschriften”.

24. De verzoekende partijen antwoorden dat de vermelding van het gewestplan Roeselare-Tielt een materiële vergissing is die rechtgezet kan worden.

Beoordeling

25. Anders dan de verwerende partij dat ziet, geven de verzoekende partijen in het besproken middelonderdeel een voldoende duidelijke omschrijving van de geschonden rechtsregels en van de wijze waarop die rechtsregels door de bestreden vergunningsbeslissing werden geschonden. De verwerende partij heeft tegenspraak gevoerd en zodoende haar recht van verweer kunnen uitoefenen.

De exceptie wordt verworpen.

26. Een louter materiële vergissing in de aanduiding van het toepasselijke gewestplan leidt op zich niet tot de verwerping van het middelonderdeel indien deze vergissing niet verhindert om het te dezen toepasselijke gewestplan te identificeren, niet tot gevolg heeft dat het middelonderdeel onjuist of onduidelijk is en geen nadeel toebrengt aan het recht van verweer van de tussenkommende partij.

De tussenkommende partij gaat eraan voorbij dat de verzoekende partijen in het middelonderdeel ook de schending aanvoeren van artikel 8 van het inrichtingsbesluit, meer bepaald de schending van het bestemmingsvoorschrift gebied voor milieubelastende industrieën, naast de schending van artikel 17 van

het milieuvergunningsdecreet, de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

De loutere vergissing van de verzoekende partijen heeft de tussenkomende partij niet belet om het gewestplan Kortrijk als het toepasselijke geschonden gewestplan te identificeren, heeft niet tot gevolg dat het middelonderdeel onjuist of onduidelijk is en geen nadeel toegebracht aan het recht van verweer van de tussenkomende partij.

De exceptie wordt verworpen.

27. Luidens artikel 7 van het inrichtingsbesluit zijn industriegebieden bestemd voor onder meer industriële bedrijven die geen agrarische, ambachtelijke of dienstverleningsbedrijven zijn en evenmin inrichtingen zijn bestemd voor handel. Gelet op de planologische inhoud van de gewestplanbestemmingen, kunnen installaties die, zoals te dezen, groene stroom produceren door het aanwenden van windenergie als hernieuwbare energiebron, beschouwd worden als een industrieel bedrijf in de zin van het inrichtingsbesluit.

28. Artikel 8.2.1.2 van het inrichtingsbesluit bepaalt dat de gebieden voor milieubelastende industrieën bestemd zijn voor bedrijven die om economische of sociale redenen moeten worden afgezonderd. Het inrichtingsbesluit onderscheidt gebieden voor milieubelastende industrieën van gebieden voor vervuilende industrieën en van gebieden voor ambachtelijke bedrijven, kleine of middelgrote ondernemingen.

De hinderlijkheid van een industrieel bedrijf houdt niet ipso facto in dat het om een milieubelastend industrieel bedrijf gaat dat om economische of sociale redenen moet worden afgezonderd in de zin van artikel 8.2.1.2 van het inrichtingsbesluit.

29. De belangrijkste bestaansreden van de formelemotiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De formelemotiveringsplicht vereist te dezen dat uit de bestreden beslissing zelf kan worden afgeleid waarom de vergunde windturbines om economische of sociale redenen moeten worden afgezonderd in het gebied voor milieubelastende industrieën.

30. In het bestreden besluit wordt er van uitgegaan “dat de inplanting van de turbine[s] in een zone voor milieubelastende industrie van het gewestplan in overeenstemming is met de bestemmingsvoorschriften”, maar wordt geen enkel motief gegeven waarom de windturbines om economische of sociale redenen zouden moeten worden afgezonderd in het betrokken bestemmingsgebied. Mitsdien is het bestreden besluit in het licht van artikel 8.2.1.2 van het inrichtingsbesluit niet afdoende gemotiveerd.

Dit motiveringsgebrek kan niet worden goedge maakt door het gunstig advies van de afdeling Ruimte Vlaanderen, noch door de verleende stedenbouwkundige vergunning voor de windturbines - die zich ten andere ook zonder nadere motivering beperken tot de loutere bevestiging van de bestemmingsconformiteit - noch door de bij omzendbrief van 25 april 2014 opgeheven omzendbrief van 12 mei 2006.

Het eerste onderdeel van het vijfde middel is in zoverre gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 9 december 2014 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 8 augustus 2013, houdende het verlenen van de milieuvergunning aan de NV Katoen Natie voor het exploiteren van twee windturbines in een windturbinepark met in totaal vier windturbines, gelegen aan de Ooigemstraat te Wielsbeke, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt gewijzigd.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 600 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verzoekende partijen.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien oktober tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys